naturligvis tænkes paa Smørret, som det gaar i Handel og Vandel. Nu vel, den Skrupel have vi imødekommet, vi have sørget for at fjerne enhver Tanke om, at man tænkte paa Smørrets Farve i Kjærnen, hvis virkelig Nogen skulde være saa mærkværdig at tro det, og vi have foreslaaet at sætte: „Smørrets Handelsfarve". Men hvad hjælper det? De ærede Medlemmer sige saa, at det bliver slet ikke bedre derved, maaske værre endnu, og saaledes vil det gaa med hvilkensomhelst Redaktion, vi byde af § 7; de Herrer ville aldrig kunne komme ud af, hvordan Smørret ser ud. Jeg vil derfor meget fraraade Udvalget at grunde mere paa en Redaktion af § 7; thi det lykkes sandelig ikke at tilfredsstille ærede Medlemmer. Nei, dersom de kunde faae os til at forlange en bestemt Farve for Kunstsmørret, helst sort, vilde de være tilfredse; og dersom vi saa foresloge den sorte Farve, saa skulde vi høre! Saa vilde ærede Medlemmer alligevel ikke være tilfredse. Saa vilde de bruge det som et nyt Argument for at illustrere, hvilken Brutalitet der vises mod det stakkels uskyldige Kunstsmør. Ærede Medlemmer kunne jo forøvrigt trøste sig med, at hvis Kunstsmørret behøver en bestemt Farve, har det den fuldeste Frihed. Kunstsmørret kan vælge mellem alle Regnbuens Farver, kun een maa det ikke have: Smørrets Farve. Kunstsmørret har fuld Frihed i den Henseende, kun een Ting forbeholde vi os: Smørrets Farve. (Hage: Er den lovbestemt?) Ja, den er lovbestemt; det ærede Medlem forstaar kun ikke den Lov og kommer aldrig til at forstaa den. Det, vi holde paa, er, at Smørrets Farve skal være Smørrets Eiendom. Jeg ser ikke nogensomhelst Grund til at give Kunstsmørret det urimelige, absurde Privilegium, den utaalelige Begunstigelse, at det skulde tjene Penge og skaffe Fabrikanterne Penge ved Hjælp af Smørrets Egenskaber, ved at give sig ud for Smør, ved at tilegne sig den Farve og det Udseende, som er eiendommelig for Smørret. Hvad i Alverden skulde bevæge Lovgivningsmagten til at beskytte en Vare, som vil leve af Skuffelse, leve af — om ikke paa første Haand, saa paa anden Haand — at bedrage? Kjærnen i, at Kunstsmørret skal have Smørrets Farve, er dog ikke Andet, end at man, om ikke paa første, saa paa anden Haand, vil skuffe, at man vil give det ud ikke for Kunstsmør, men for Smør. Skulle vi have den Ting her til Lands — hvad jeg vil se med megen Bekymring — saa lad dog i hvert Fald Kunstsmørret gaa i sine egne Klæder, og forlang ikke, at vi skulle beskytte en Vare, som vil leve og tjene Penge netop ved at give sig Udseende af at være noget Andet, end den er. Og det forlange vi — ikke først og fremmest overfor vore egne Landmænd, men først og fremmest for det Markeds Skyld, vi have i England. Nu sige jo nok ærede Medlemmer, som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds sagde i Gaar med stor Styrke: Bevis, at England bryder sig noget om det! Ja, der er kun en eneste Maade at bevise den Ting paa, og det er ved at sende Englænderne en dygtig Portion forfalsket Smør og saa se, hvorledes de stille sig til det. Det ærede Medlem erkjendte ogsaa ganske rigtig, at det var den Maade, man havde at gaa frem paa, og naar vi havde faaet en Række Forfalskninger, var det ærede Medlem villig til at slutte sig til os med Hensyn til Udførselsforbud. Det er imidlertid et temmelig kostbart Experiment, og vi have ikke rigtig Lyst til at forsøge det. Ganske vist vilde det være et slaaende og eklatant Bevis; men mon vi have Raad til det? Have vi først ført dette Bevis, er jeg bange for, at det vil blive for silde at komme med Udførselsforbud. Saa vil det gaa os ligesom Kanada, som det ærede Medlem fra Kværndrup (Hansen-Olstykke) i Gaar fremhævede som et afskrækkende Exempel. Det er det ogsaa, naar man bare forstaar det rigtig. Det ærede Medlem sagde, at Kanada faar en ringe Pris for sit Smør, og dog har det Udførselsforbud. Det er ganske sandt, men det ligger i den ganske simple Ting, at det nytter kun lidt at være et rent Land, naar man har skident Smør. Men naar man har rent, godt Smør, skal man ikke udsætte sig for at faae sine Priser slaaede ned derved, at man gjør Landet urent ved forfalsket Smør. Derimod kunne de Herrer lære en anden Ting af Kanada, og det er, at naar først et Land er gaaet bag ad Dandsen, er presset ud af sit Marked, saa griber det til energiske Foranstaltninger, saadan Noget som Forbud, men om det saa lykkes at oprette Skaden, om man har Taalmodighed til at holde ud, til man igjen faar arbeidet sig op, er et andet Spørgsmaal. Og det er ogsaa et andet Spørgsmaal, om vi, hvis vi blive nødte til det, vilde gjøre det.

Jeg har en Bemærkning at gjøre til ærede Medlemmer, som i et foregaaende Møde fandt det meget morsomt, at Indenrigsministeren og jeg vare enige om Hovedpunkterne i denne Sag. Nu, jeg tror oprigtig talt ikke, at det for de ærede Medlemmer var saa forskrækkelig morsomt. Jeg for mit Vedkommende finder det nærmest ganske